

မောင်ထွန်းသူ

လူနာစောင့် ခဝါသနာ

နှင့်

နို င် င် တ က ဘ ဝ ဣ တို မျ ဘ ခ

ကျေအပ် မာချာဒိုဒီအစ် (ဘရာဇီး)၊
ဆင်မြူရယ် ဆယ်လ်ဗွန် (ထရီနီဒက်)၊
ဒီပီတာ အီဗန်နော့ဗ် (ဘူလ်ဂေးရီးယား)၊
မိခေးလ်ရှိုလိုကော့ဗ် (ရုရှား)၊
အဲလ်ဘတ်ကမူး (ပြင်သစ်)၊
ရှိုင်းဒီဖိုပါဆွန်း (ပြင်သစ်)၊
အယ်လ်ဗွန်စီဒူးဒက် (ပြင်သစ်)၊
ရိုကာဒိုဖာနန် ဒတ်စ်ဂရေစီယာ (ကော်စတာရီကာ)၊
အိုက်ဇက်လိုအက်ဘ်ပဲရက်စ် (ပိုလန်)၊
ကိတ်ရှိုပင် (အမေရိကန်)၊
အားနက်ဟ်မင်းဝေး (အမေရိကန်) . . .
စသည့် နိုင်ငံတကာ စာရေးဆရာကြီးများ၏
အပြောင်ပြောက်ဆုံးလက်ရာ ဝတ္ထုတိုများ . . .

မောင်ထွန်းသူ

အမည်ရင်း ဦးတင်ထွန်း၊ ဦးဖေတင်၊ ဒေါ်ဖြူတို့ မှ ၁၉၃၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ရမည်းသင်းခရိုင်၊ ပျော်ဘွယ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့။ ပျော်ဘွယ်ရမည်းသင်းနှင့် ပျဉ်းမနားမြို့များ ရှိ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းနှင့် အစိုးရတန်းမြင့်ကျောင်းများ ၌ ပညာသင်ကြားခဲ့။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၈ ခုနှစ်အထိ စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ မာလာယုတက္ကသိုလ် (University of Malayu) ၌ ပညာသင်ကြားခဲ့။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် မာလာယုတက္ကသိုလ်မှ လူမှုသိပ္ပံ ဒီပလိုမာဘွဲ့ ရရှိခဲ့။

၁၉၅၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၃ ခုနှစ်အတွင်း လူမှုဝန်ထမ်းဌာန၊ ပြန်ကြားရေးဌာန၊ အထူးစုံစမ်း စစ်ဆေးရေးဌာနတို့ ၌ အစိုးရအရာ ရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ လူ့အခွင့်အရေးဆိုင်ရာပညာသင်ဆု ရရှိခဲ့သဖြင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသို့သွားရောက်ကာ လူမှုသိပ္ပံသင်တန်းများ တက်ခဲ့။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့။

အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက စာတိုပေစများ ရေးသားခဲ့။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် မောင်ထွန်းသူ၊ ထွန်းနိုင်ဦး၊ ဉာဏလုပ်သားတစ်ဦး စသော ကလောင်အမည်များ ဖြင့် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခြင်းဖြင့် စာပေနယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့။

ယနေ့အချိန်ထိ လုံးချင်းဘာသာပြန် ဝတ္ထုပေါင်း ခုနှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်။ ယင်းတို့ အနက် ‘တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ (ပင်ကို) ရဲတိုက်၊ ကင်မီလီ၊ တက်စ်၊ သံမဏိကြက်ခြေ၊ ဒေါသမာန်၊ တို့ ပိုင်တဲ့ မြေ၊ တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာ၊ သစ္စာရှင်၊ နှစ်လောက၊ ဇာစ်မြစ်၊ နောက်ဆုံးမြေ ၊ တော်လှန်တိုင်း ဝတ္ထုတိုများ နှင့် ဆိုင်ဂုံ’ စသည့် စာအုပ်များ ထင်ရှားခဲ့ ။ ပထမဆုံး ဘာသာ ပြန်ဝတ္ထု ‘ရဲတိုက်’ဖြင့် ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာ ပေ(ဘာသာပြန် ရသ)ဆု ရရှိခဲ့။

၁၉၈၃ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာပေလောကတွင်းသို့ လုံးဝ ဝင်ရောက်လာ ခဲ့သော မောင်ထွန်းသူသည် ယခုအချိန်ထိ စာပေများကို ရေးသားပြုစု နေဆဲ။

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

‘လူနာစောင့် ခဝါသည် နှင့် နိုင်ငံတကာ ဝတ္ထုတိုများ’ စာအုပ်တွင် နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတို ၁၂ ပုဒ် ပါဝင်သည်။ ‘ဘရာဇီး၊ ထရီးနီးဒက်၊ ဘူဂေးရီးယား၊ ရုရှား၊ ပြင်သစ်၊ ကော်စတာရီကာ၊ ပိုလန်၊ အမေရိကန်’ အစရှိသော နိုင်ငံပေါင်း ရှစ်နိုင်ငံမှ ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်၏။ စာရေးသူနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့ နှစ်ဦး တိုင်ပင်၍ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် စာသမားတစ်ဦးဖြစ်သော ထုတ်ဝေသူ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားသော ဝတ္ထုတို များ ဟု ဆိုလျှင် မှားနိုင်အံ့မထင်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူရွေးချယ်ခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ သည် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ပါခဲ့စဉ်က စာဖတ်ပရိသတ်များ အလွန် နှစ်သက်ခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်နေသည် ကို ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့ပါသည်။

ဥပမာပြရလျှင် ‘လူနာစောင့်၊ အဖေ၊ ပုတ်သင်ညို၊ အချစ်၊ ဆရာဝန်နှင့် သူဒေါသ’ စသော ဝတ္ထုတိုများ သည် စာဖတ်ပရိသတ် အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ လူနာစောင့် ဝတ္ထုတိုကို မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းခဲ့စဉ်က သရုပ်ဖော်ပေးခဲ့သော ပန်းချီဆရာကိုတင်မောင်မြင့်ကဆိုလျှင် ထိုဝတ္ထုတိုကို သူအလွန်သဘောကျကြောင်း ကျွန်တော်နှင့်တွေ့တိုင်း ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

ထူထူးခြားခြား အမှတ်တရပြောပြလိုသည့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မှာ ‘ တံ
တားနားမှ အဘိုးအို’ ဖြစ်သည်။ ။ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး အားန
က်ဟဲမင်းဝေး၏ လက်ရာ ဖြစ်သည်။ ။ ဟဲမင်းဝေးသည် စာရေးရာ၌ တ
စ်မျိုးတစ်ဘာသာ ရေးလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ဝတ္ထုတိုများ သည် အများ
က နှစ်သက်လက်ခံကြသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော်လည်း တ
ချို့က အရသာမခံနိုင်ကြပါ။

တစ်ခါသော် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှ စာသမားတစ်ဦးက ကျွန်တော်ထံ
လာ၍ စာမူတောင်းသည်။ ။ ‘ တိုနိုင်သမျှ တိုလေ သူတို့ အတွက်
အဆင်ပြေလေ’ ဟု လည်း ဆိုသည်။ ။ ကျွန်တော်က ‘ တံတားနားမှ
အဘိုးအို’ ဝတ္ထုတိုကို ပေးသည်။ ။ သို့သော်လည်း သူသည် ထိုဝတ္ထုတိုကို ‘
အရသာမခံတတ်ဘူး’ ဟု ပြောကာ မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြင့် ပြန်
လာပို့သည်။ ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း
ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောလိုက်ပါ။

ယခု ဤဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင် ထုတ်ဝေသူက ‘တံတားနားမှ အဘိုး
အို’ ကို ရွေးချယ် ထည့်သွင်းထားသည်။ ။ သူ ရွေးထားသည် ကို သိစဉ်က
ကျွန်တော် အံ့သြခဲ့သည်။ ။ ‘ဒီဝတ္ထုအပေါ် သူနားလည်သားပဲ’ ဟု တွေး
ကာ စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်းမိခဲ့ပါသည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာသမား ထုတ်ဝေ
သူပီပီ ဤဝတ္ထုတိုအား နှစ်သက်လက်ခံခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော် များ
စွာ ကျေနပ်အားရခဲ့မိပါသည်။ ။

ဤဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်စာအုပ်နှင့် ပတ်သတ်၍ ကျွန်တော်ပြောလိုသည့် နောက်တစ်ချက်မှာ ‘ နာမည်’ ကိစ္စ ဖြစ်သည် ။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များကို အမည်ပေးရသည် မှာ ကတ်သီးကတ်သတ် ရှိလွန်းလှပါသည် ။ အများအားဖြင့် ဝတ္ထု တိုတစ်ပုဒ်၏ အမည်ကို ရှေ့မှ တပ်ကာ နောက်မှ ကပ်၍ ‘ နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုများ ’သို့မဟုတ် ‘ - နှင့် အခြားဝတ္ထု တိုများ ’ ဟု ပေးလေ့ရှိကြသည် ။

ယခု ဤဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကိုလည်း ကျွန်တော်က ‘ ရပ်ဝေးမြေခြား ဝတ္ထုတိုများ ’ ဟု အမည်ပေးခဲ့သည် ။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ပေးထားသည့်အမည်အား ကိုယ်မကြိုက်ဘဲ ဖြစ်နေသည် ။ တခြားနာမည်ရှာပြန်တော့လည်း လွယ်လွယ်နှင့်မရ။ နောက်ဆုံးတွင် ထုတ်ဝေသူက ‘ လူနာစောင့် ခဝါသည် နှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ’ဟု သူအမည်ပေးလိုကြောင်း ပြောလာသည် ။ ကျွန်တော် သူပေးထားသည့်အမည်ကို လက်ခံခဲ့ပါသည် ။ အများ စိတ်ဝင်စားအောင် ပေးထားသောအမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

* * *

‘လူနာစောင့် ခဝါသည် နှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ’ တွင် ပါဝင်သည့် ဝတ္ထုတို ၁၂ ပုဒ်သည် ရသပေါင်းစုံကို ပေးမည့် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည် ။ ဥပမာပြရလျှင် ‘ လူနာစောင့်’ သည် ဒေါသ၏ ဆိုးကျိုးကို ပြသည် ။ ‘ခဝါသည် ’သည် မသိနားမလည်မှု၏ ဆိုးကျိုးကို ပြသည် ။ ‘ အဖေ’ သည် မလူးသာမလွန်သာသည့် ဖခင်တစ်ဦး၏ တာဝန်ကိုပြ၍ ‘ ဆရာဝန်’ သည် ခွင့်လွှတ်ခြင်း၏ မွန်မြတ်မှုကို ပြသည် ။ ‘ သူ့ဒေါသ’ သည် မ-သ

ဘာဝကိုပြ၍ ‘တံတာနားမှ အဘိုးအို’ သည် စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံကို ပြသည် ။

ယခင်ကထွက်ခဲ့သော ‘ကြောက်စရာရောမ၊ မော်ရေးဗီးယား ဝတ္ထုတိုများ’ သည် လူတို့ ၏ သဘောသဘာဝ နှင့် အကျင့်စရိုက်များကို အသောနှင့် အထွေရှုထောင့်မှ ရေးသားထားသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည် ။

ယခု ဤဝတ္ထုတို များမှာ မူ လူတို့ အကျင့်စရိုက်နှင့် သဘောသဘာဝများကို ဘဝဒဿန အမြင်များ ဖြင့် တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ စာဖတ်ပရိသတ်များ နှစ်သက်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည် ။

မောင်ထွန်းသူ

* * *

ဂျော့ အမ် မာချာဒို ဒီ အဇေစ်

(၁၈၃၉- ၁၉၀၈)

J. M Machado De Assis

ဂျော့ အမ် မာချာဒိုဒီအဇေစ်သည် ဘရာဇီး စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ အလွန်ဆင်းရဲသော မိဘများမှ မွေး ဖွားလာသူဖြစ်၍ ပညာကို ကောင်းစွာသင်ကြားခွင့် မရရှာခဲ့။ သို့သော်လည်း သူ့ဘာသာသူ စာပေကို သင်ကြားလေ့လာရင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက စာရေးခဲ့သည် ဟု အဆိုရှိသည် ။

သူသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာဘဝသို့ ရောက်ရှိရေးအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခဲ့ရသည် ။ သူသည် ဝတ္ထုတိုပေါင်း အမြောက်အမြား ရေးခဲ့သည် ။ သူ့ ဝတ္ထုတိုများ သည် အများအားဖြင့် လူတို့ ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ အကောင်းနှင့်အဆိုး သဘောသဘာဝများကို ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည် ။

ဘရာဇီးနိုင်ငံစာပေလာကတွင် စာပေပညာရှင်အများစုက သူ့အား ‘ အပျက်မြင်ဝါဒီ’ အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည် ။ သို့သော်လည်း သူ့ဝတ္ထုများကို အလွန်လူကြိုက်များသဖြင့် ဘရာဇီးစာပေနယ်တွင် များစွာ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာရေးဆရာ ဂျော့ အမ် မာချာဒို ဒီအဇေစ်အား ခေ

တံသစ် ဘရာဇီးစာပေလောကကို ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် ကြိုးပမ်းရာ၌ ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသူ ဖြစ်၏။

ဤဝတ္ထုကို ‘လူနာစောင့်’ (The Attendant’s Confession) သည် သူ၏ ထူးခြားသော၊ ထင်ရှားသော လက်ရာ ဖြစ်ရုံမျှမက အလွန်လူကြိုက်များ သော လက်ရာလည်း ဖြစ်လေသည်။ ။

* * *

လူနာစောင့်

၁၈၆၀ ခုနှစ်အတွင်းက ကျုပ်ကြံ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန်ရေးရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားတကယ်ပဲ ထင်သလား။ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်အဖြစ်ကို ပြောပြရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ ထားရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်မသေခင် ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မရေးပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတော့ပေးပါ။ ခင်ဗျား သိပ်ပြီးကြာကြာတော့ စောင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အများ ဆုံး တစ်ပတ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က သေမိန့်ကျပြီးသားလို ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ကျုပ်ရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံးကို ပြောပြပါဆိုရင်လည်း ကျုပ်ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အသေးစိတ်အကြောင်းတွေ အများကြီးပါမှာ ကတော့ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲသလောက်အထိ ပြောပြဖို့ ကျတော့ အချိန်ရယ်၊ သတ္တိရယ်၊ စက္ကူရယ် လိုလိမ့်မယ်။ စက္ကူကတော့ ပေါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ္တိကတော့ နည်းတယ်။ အချိန်ဆိုတာက ကျုပ်မှာ ရှိနေပါသေးတယ်။

ကျုပ်မှာ ရှိနေသေးတဲ့ အချိန်ကို ဖယောင်းတိုင်မီးတောက်ကလေးတစ်ခုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး တွက်ပေးရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ၊ အင်း..... မကြာခင် မနက်ဖြန်ရောက်ပြီး နေထွက်ပြန်ဦးတော့မယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးကို ကျုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်ဗျာ။ ကဲ..... ကဲ ရော့။ ဟော့ဒီဟာကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ဖတ်ပြီးရင်လည်း ကျုပ်အပေါ်မှာ အမုန်းမပွားပါနဲ့ လို့ ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ထားပါရစေ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မကောင်းဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေကို တွေ့လာရင်လည်း ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။

တကယ်လို့ များ ပေါ့လေ၊ နှင်းဆီပန်းဖြစ်နေပါလျက်နှင့် နှင်းဆီပန်းအနံ့နဲ့ မတူတဲ့ အနံ့မျိုးထွက်နေရင်လည်း သိပ်ပြီးအပြစ်မြင်မနေနဲ့ တော့ ။ အေးလေ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ဆီမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှတ်တမ်းတစ်ခု ပေးပါလို့ တောင်းနေတယ်။ ပေးရမှာ ပေါ့ ဗျာ။ ရော့..... ဟော့ဒီမှာ အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝမှတ်တမ်းပဲ။

ဒီအဖြစ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဟာ ၁၈၆၀ ခုနှစ်အတွင်းက ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိပြီးပြီ၊ အဲဒီနှစ် မတိုင်မီတစ်နှစ် ဩဂုတ်လထဲမှာ ပေါ့။ ကျုပ်အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်မှာ ပေါ့။ အဲဒီအရွယ်မှာ ကျုပ်ဟာ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

အဖြစ်က ဒီလိုပါ။

နစ်ဘီရှိုင်းမြို့က ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ဘာသာရေးလေ့လာချက်တွေကို ကျုပ်က မိတ္တူကူးပေးရတယ်။ ဘုန်းကြီးကလည်း တခြားလူမဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ် ကောလိပ်ကျောင်းတက်တုန်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါ။ ကျုပ်က သူ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးတဲ့ အတွက် သူက ကျုပ်ကို စားစရာနဲ့ နေစရာပေးထားတယ်။ အဲဒီ ၁၈၅၉ ခုနှစ်

ဩဂုတ်လထဲမှာ ကျုပ်သူငယ်ချင်းဆီကို မြို့ကလေးတစ်မြို့က သင်းအုပ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။

သူ့စာထဲမှာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ အမြော်အမြင်အဆင်ခြင်နဲ့ ပြည့်စုံပြီး စိတ်ရှည် သည်းခံနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ရှာပေးစေလိုကြောင်း၊ တကယ်လို့ ရမယ်ဆိုရင် လုပ်ခကောင်းကောင်း ရမယ့် လူနာ စောင့်အလုပ်တစ်ခု ရှိကြောင်း၊ စောင့်ပေးရမယ့် လူနာက နာတာရှည်ဖြစ်နေတဲ့ ‘ ကာနယ်ဖီးလစ်ဘတ် ’ ဆိုတဲ့ လူဖြစ်ကြောင်း ရေးထားတယ်။

သူငယ်ချင်းဘုန်းကြီးက ကျုပ်ကို အဲဒီအလုပ် ဝင်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လက်တင်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့ ကိုးကားချက်တွေ၊ သာသနာရေးဆိုင်ရာ ပညတ်ချက်တွေကို ကူးပေးနေရတဲ့ အလုပ်က ကြာလာတော့ သိပ်ပြီးငြီးငွေ့စရာကောင်းလာလို့ပဲ။

ပထမဆုံး ကျုပ်ဟာ ရီအိုဒီဂျနေရိုးမြို့ကိုသွားပြီး အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။ အဲဒီကနေပြီး ကျုပ် အလုပ်ဝင်ရမယ့် ရွာကလေးဆီကို ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်သွားတော့ ကျုပ်စောင့်ပေးရမယ့်လူနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကြားရသမျှသတင်းတွေက မကောင်းတာတွေချည်းပဲ။ သူတို့ ပြောပြကြတဲ့ အတိုင်းသာဆိုရင် လူနာဟာ ကျုပ်နဲ့ အဆင်ပြေမယ့် လက္ခဏာမရှိဘူး။ အဲဒီလူက ခပ်ရိုင်းရိုင်း၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ နေရာတကာမှာ အတိအကျ သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။

သူ့ကို ဘယ်သူကမှ သည်းမခံနိုင်ကြဘူးတဲ့ ။ သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကတောင် သူ့ကို လက်မြှောက်ကြရတယ်တဲ့ ။ ဒီလူက သူ့ကျ

န်းမာရေးအတွက် ဆေးဝါးထက် အစောင့်ကို ပိုပြီးသုံးခဲ့သူတဲ့ ။ သူသုံးခဲ့တဲ့ လူနာ စောင့်အရေအတွက်ဟာ မနည်းတော့ဘူးတဲ့ ။ သူ လုပ်ခဲ့လို့ လူနာစောင့်နှစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာမှာ သေရာပါဒဏ်ရာ တွေ ရသွားခဲ့တယ်တဲ့ ။

ကျုပ်ကလည်း သူတို့ ပြောသမျှအားလုံးကို နားထောင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျန်းမာနေတဲ့ လူကို တောင် မကြောက်ဘူး၊ နာတာရှည်ရောဂါသည် ဆိုရင် ပိုပြီးဂရုမစိုက်ဘူးလို့ သူတို့ ကို ပြန်ပြောခဲ့တယ် ။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ ကျုပ်ဟာ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးဆီ သွားတွေ့တယ်။ ဘုန်းကြီးကလည်း ကျုပ်ကြားထားသမျှအားလုံးဟာ အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ဝန်ခံတယ်။ သည်းခံပြီးလုပ်ပါလို့ လည်း မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြော တော့ဘူး။ ဘုန်းကြီးနဲ့ တွေ့အပြီးမှ လူနာဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ အိမ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

ကျုပ်သွားတော့ ဖီးလစ်ဘတ်ဟာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဝေဒနာခံစားနေရတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပဲ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး အကဲခတ်တယ်။

သူ့ရဲ့ ကြည့်ပုံရှုပုံကဖြင့် တယ်ပြီး စူးစူးရှရှနိုင်သကိုးဗျ၊ သိလား။ နောက်တော့ ကျုပ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့် ပြီး ပြီးတယ်။ သူ့အပြုံးက သရော်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ တစ်မျိုးပဲ။ မျက်နှာထားကလည်း မာကျောကျောနဲ့ ။ နောက်ဆုံးမှာ သူက သူအရင်က ငှားထားခဲ့သမျှ လူနာစောင့်တွေဟာ သူ့အင်္ကျီကြယ်သီး တစ်လုံးလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူးတဲ့ ။ တချို့ကောင်တွေက အအိပ်ကြီးတယ်တဲ့ ။ တချို့ကတော့ အရှက်အကြောက် မရှိဘူးတဲ့ ။ လူနာစောင့်နှစ်ကောင်ဟာ သူခိုးတွေတဲ့

။ အဲသလိုမျိုးတွေ ပြောတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ကိုလှမ်းမေးတယ်။

" ကဲဟေ့၊ မင်းကော သူခိုးပဲလား "

" မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ "

အဲဒီနောက်မှာ တော့ သူက ကျုပ်နာမည်ကိုမေးတယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်နာမည်ကို ရွတ်ပြတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရ တာ တစ်မျိုးပဲဗျ။ သိလား။ ကျုပ်အသံကို နားထောင်ပြီး အံ့ဩနေသလိုပဲ။

" ဘာကွ၊ မင့်နာမည်က ‘ ဘာကိုလမ်ဘို ’ တဲ့ လား "

" မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ‘ ပရိုကိုပီယို ဂျီဆီဂွန်ဗယ်လွန်ရိုး ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ "

အဲဒီအခါကျတော့မှ သူက " ဗယ်လွန်ရိုးဆိုတာ ခရစ်ယာန်နာမည် မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကြောင့်မို့ ‘ ပရိုကိုပီယို ’ လို့ ပဲ ငါခေါ်မယ် " လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီကိစ္စကို ကျုပ်အသေးစိတ်ပြောပြနေတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။ ဒီလူကြီးရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား သဘောသဘာဝကို သိစေချင်တာတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ဖြေပုံကို သူသဘောကျသွားတာ ခင်ဗျား နားလည်စေ ချင်တာကြောင့် တစ်ကြောင်း အဲဒီနှစ်ခုကြောင့်ပါဗျာ။

* * *

နောက်တစ်နေ့မှာ သူက သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးကို ပြောတယ်။ ကျုပ်ကို သူ သိပ်သဘောကျတယ်တဲ့ ။ သူ့အနေနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိတဲ့ လူနာ

စောင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မရဖူးသေးဘူးလို့ လည်း ပြောသေးတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ညားခါစ လင်မယား နှစ်ယောက် ဟန်းနီးမွန်းခရီး ထွက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ နေခဲ့ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းကာလက တစ်ပတ်ပဲကြာတယ်ဗျာ။

ရှစ်ရက်မြောက်နေ့ မနက်အရုဏ်တက်ကစပြီး ကျုပ်အရင်က လုပ်သွားခဲ့တဲ့ လူနာစောင့်တွေရဲ့ ဘဝကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း ကြီး သိလာရပြီ။ တကယ့်ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဘဝမျိုးပါလားဗျာ။ ကျုပ်မှာ အိပ်ရတယ်ကိုမရှိဘူး။ သူ ဆဲသမျှဆိုသမျှ ကျိန်သမျှကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ် အရှုံးပေးအညံ့ခံပြီး နေရတဲ့ ဘဝပါလားဗျာ။

သူက အဲသလိုနေပါမှ သဘောကျတယ်ဆိုတာ ကျုပ်က သိထားပြီဆိုတော့လည်း ကျုပ် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ အဲသလိုပဲ သူ့အကြိုက်လိုက်ပြီး နေရတော့တာပေါ့။ အမှန်တော့ တခြားလူတွေအပေါ်မှာ ပြောင်ချင်လှောင်ချင်၊ မခိုးမ ခန့် လုပ်ချင်နေတဲ့ စိတ်ဟာ သူခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာနဲ့ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်နေစိတ်ထားအရ ဖြစ်လာနေတဲ့ ဟာ တွေပါဗျာ။

သူခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေက များ လည်း များ ၊ စုံလည်း စုံ၊ ရှုပ်လည်း ရှုပ်တယ်။ အသက်ကလည်း ခြောက်ဆယ်နီးနေပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ဒီလူကြီးက သူ ငါးနှစ်သားလောက်ကတည်းက သူ့အိမ်မှာ သူ ဗိုလ်ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ လူတိုင်းကို သူပြောသမျှ နားထောင်ပြီး သူခိုင်းသမျှ လုပ်ခဲ့ကြရတာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ ဆိုးနေတာပေါ့။ မျက်နှာကလည်း မှုန်တေတေ အောက်သိုးသိုးနဲ့ ။ ဘယ်တော့မှ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမဆို အဲဒီအကျင့်လေးလောက်က

တော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြမှာ ပါဗျာ။

ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးတဲ့ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ တခြား မဟုတ်ဘူး ။ သိပ်ပြီး အဘိဇ္ဈာများ တဲ့ ကိစ္စပဲ။ သူက တခြားသူတွေ ဝမ်းနည်းနေရင်၊ စိတ်ထိခိုက်နေရင်၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်နေရင် သိပ်ပျော်တယ်။ သာယာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ နောက်သုံးလလောက်ကြာတော့ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေရတာကို ကျုပ်စိတ်ပျက်လာတယ်။ အလုပ်ထွက်ပြီး ပြန်တော့မယ်လို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ထွက်နိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းက ပေါ်မလာဘူး။

တစ်ရက်မှာ တော့ သူ့ကို ကျုပ်နှိပ်ပေးဖို့ ကိစ္စမှာ အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ သူက ကြိမ်တစ်ချောင်း ယူလာပြီး ကျုပ်ကို နှစ်ချက်သုံးချက်ရိုက်တယ်။ အဲဒါဟာ ကျုပ်အတွက် တကယ့်အခွင့် ကောင်းတစ်ခုပဲ။ ကျုပ်က ချက်ချင်းပဲ ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်အလုပ် ထွက်တော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျုပ်ပစ္စည်းတွေကို သွားသိမ်းနေတုန်းမှာ သူကျုပ်နောက်ကလိုက်လာတယ်။ ကျုပ်အခန်းထဲကို ဝင် လာပြီး အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပါ မထွက်ပါနဲ့ လို့ တောင်းပန်တယ်။ နောင်အခါမှာ အခုလို ဒေါသထွက်တာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ရဲ့ မတော်တဆအမှားကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့ ။

သူက အဲသလို အတင်းအကျပ် တောင်းပန်တိုးလှိုင်းပြီး ပြောနေပြန်တော့လည်း ကျုပ်ဘက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တင်းခံနိုင်မှာ လဲဗျာ။ ကျုပ်က ဆက်ပြီးနေပါမယ်လို့ သဘောတူလိုက်ရတာပေါ့။ အဲဒီနေ့ညပိုင်းကျ

တော့ သူက " ငါ့ဘဝဟာ အဆုံးသတ်ခါနီးနေပါပြီ ပရိုကိုပီယို" ရယ်လို့ ပြောတယ်။ " ငါ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါဟာ သေ တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ရောက်နေပါပြီ၊ ငါ့ကို သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ အခါ မင်းလည်း လာရမှာ ပါ၊ အဲဒီကျရင် မင်း ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်မှာ ပါ၊ ငါ့မြေပုံနားမှာ ရပ်ပြီး ငါ့အတွက် ဆုတောင်းပေးပါ၊ တကယ်လို့ ဆုတောင်းမပေးရင်တော့....."

သူက စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသေးတယ်။ အတော်ကလေး ကြာမှ ဆက်ပြောတယ်။ " အင်း၊ ငါ့ရဲ့ ဝိညာဉ်သရဲက ညကျရင် မင့်ဆီ လာပြီး မင့်ခြေထောက်တွေကို ဆွဲလိမ့်မယ်၊ ဝိညာဉ်ရှိတယ်ဆိုတာကို ရော မင်းယုံ ကြည်ရဲ့ လား ပရိုကိုပီယို"

" ပေါက်တတ်ကရတွေပါဗျာ"

" မင်းက ဘာကြောင့် မယုံရတာလဲ ငတုံးရ"

သူပြောလိုက်ပုံက တရင်းတနှီးဗျ။ အဲဒါပဲ။ သူစိတ်ကောင်းဝင်ပြီး စိတ်လက်အေးဆေး နေချိန်ဆိုရင် သူ့ဆက် ဆံရေးက အဆင်ပြေတယ်ဗျ။ အဲ ဒေါသကြီးနေရင်တော့ မလွယ်ဘူးဗျို့။ ခင်ဗျား မှန်းကြည့်လိုက်ရင် သိမှာ ပါ။

သူ ကျုပ်ကို နောက်ထပ် ကြိမ်နဲ့ ရိုက်လားနှက်လား မလုပ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံ တာတို့ ၊ စော်ကားမော်ကားပြောတာ တို့ ကတော့ အရင်ပုံစံအတိုင်းပဲ။ လုံးဝ မဖျောက်ဘူး။ ကြာလာတော့လည်း ကျုပ် အရေထူလာတယ်။ သူ ဘာတွေပဲပြောနေနေ ကျုပ်ဂရုမစိုက် တော့ဘူး။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ကို လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူညစ်၊ တတ်ယောင်ကားအကောင်၊ ကုလားအုပ်လို အကောင်၊ ငတုံး၊ ငကြောင်၊ ငအူ၊ ငအ၊ သောက်ရူးဆိုတဲ့ နာမည်တွေ အမြဲပေးနေတယ်။ အဲဒီနာမည်တွေ

က ကျုပ်အဖို့ ကြာ လာလေ နားယဉ်လေ ဖြစ်လာတယ်။

အမှန်တော့ ဒီလူကြီးမှာ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ တစ်ကောင်ကြွက်ကြီးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ သူ့မှာ တူတစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလူ သေသွားတာကြာပြီ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိသပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလူတွေကတော့ သူ့ဆီကို မကြာခဏလာလည်ပြီး သူ့ကို ဝိုင်းမကြ၊ မြှောက်ကြ၊ ပင့်ကြ၊ အကြိုက်လိုက်ပြောကြနဲ့ အတော်ကလေးတော့ ခွအကျသား။

သူတို့ လာတယ်ဆိုတာကလည်း ခဏတစ်ဖြုတ်ပါဗျာ။ အလွန်ဆုံးကြာလှ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ထက် မပိုပါဘူး။ ကျုပ်မှာ သာ တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြီး သူ့ရဲ့ ‘အဆိုအဆဲ အဘိဓာန်’ ထဲက စကားလုံးတွေကို ကြိတ်မှိတ် သည်းခံပြီး နားထောင်နေရတာ။ သူ့ဆီက အလုပ်ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် မကတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို အလုပ်သွင်းပေးခဲ့တဲ့ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးက သူ့ကို စွန့်မသွားဖို့၊ သည်းခံပြီးနေပေးဖို့ အမြဲတိုက်တွန်းနေတော့ ကျုပ်ဘက်က အရှုံးပေးနေရတော့တာပေါ့။

အချိန်တွေ သိပ်ကြာလာတော့လည်း သူနဲ့ ဆက်ဆံနေရတာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းလာတယ်။ ရီအိုဒီဂျနေရိုးမြို့ကို ပြန်ချင်စိတ်ကလည်း အမြဲပေါ်လာတယ်။ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် လူတစ်ယောက်အဖို့ မြို့တွေရွာတွေနဲ့ အလွန်အလှမ်းဝေးတဲ့ ခပ်ခေါင်ခေါင် ချောင်ကျကျဒေသက ရွာကလေးတစ်ရွာ မှာ လာနေရတာ စိတ်ညစ်စရာ မကောင်းပေဘူးလား။

လူသူလေးပါးနဲ့ လည်း ဝေးကွာနေရသေးတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ နာတာရှည်ရောဂါသည် လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုအဆဲ အမာန်အမဲကို

လည်း ခံနေရသေးတယ်ဆိုတော့ ကြာရှည် ခံနိုင်မတဲ့ လားဗျာ။

ကျုပ်ရဲ့ အထီးကျန်နေရတဲ့ ဘဝကို ခင်ဗျားနားလည်အောင် ပြောပြ ရဦးမယ်။ ကျုပ်မှာ သတင်းစာတောင်မှ ဖတ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ တစ် ခါတလေ အပြင်ကလာလည်တဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေဆီက မတော က်တခေါက် သတင်းအတိုအထွာကလေးတွေ ကြားရတာကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှ မသိတော့တဲ့ ဘဝပါ။

ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဘာတွေလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ လည်း လုံးဝမကြားရ၊ မသိရဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျုပ်ဟာ ရီအိုဒီဂျ နေရိုးမြို့ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်။ နောက်ဆုံး သင်းအုပ်ကြီးဆီ ပေးထားတဲ့ ကတိကို ချိုးဖျက်ပြီး ပြန်သွားဖို့ အထိ စိတ်ကူးမိတယ်။ ကျုပ်ရနေတဲ့ လ ခဆိုတာကလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ သုံးရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်လက် ထဲမှာ စုဆောင်းမိထားတဲ့ ငွေတွေကို မြို့တက်ပြီး သုံးလိုက်ဖြုန်းလိုက်ချ င်စိတ်ဟာ သိပ်ကို ပြင်းထန် လာတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ကျုပ်ဆန္ဒအတိုင်း ထွက်သွားနိုင်ဖို့ အခွင့်အ လမ်းက နီးနီး လာပြီလို့ ယူဆရတယ်။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလူကြီး ရဲ့ ရောဂါက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးဝါးလာနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ပဲ တစ်ရက်မှာ သူ သေတမ်းစာလုပ်တယ်။ သေတမ်းစာ လာလုပ်ပေးတဲ့ ရှေ့နေခမျာလည်း ကျုပ်လိုပဲ သူ စော်ကားမော်ကား ပြောသမျှ ကို ခံရ တယ်။

သူ့ရောဂါ ကုသမှုအစီအစဉ်ကလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး တင်းကျပ် လာတယ်။ နားနားနေနေ လုပ်ကိုင်နေ ထိုင်ဖို့ အချိန်မရသလောက် ဖြစ် လာတယ်။ သူ့ဆက်ဆံရေးကလည်း ပိုပြီး ဆိုးလွန်းလာတော့ သူ့အပေါ် သနားစိတ် ဟာပျောက်သလောက် ဖြစ်လာနေတယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ သူ့

ကိုသနားမယ့်အစား ရွံရှာစက်ဆုပ်မှုနဲ့ မုန်းတီးမှုတွေက ပိုများ လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ဟာ ဒီအလုပ်ကထွက်သွားဖို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆရာဝန်နဲ့ သင်းအုပ်ကြီးကလည်း ကျုပ်ရှင်းပြသမျှကို သဘောပေါက် လက်ခံလာကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရက်အနည်းငယ်လောက်တော့ နေပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အချိန်ကို တစ်လတိတိ ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတစ်လကုန်ရင်တော့ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း အလုပ်ကထွက်မှာ ပါ။ သင်းအုပ်ကလည်း လူစားအမြန်ရှာပြီး အစားထိုးပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးထားပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောပြပါ့မယ်။ ကျုပ် အလုပ်ထွက်တော့မယ်လို့ ကြိုပြောထားခဲ့တာ သြဂုတ်လဆန်းပိုင်းမှာ ပါ။ သြဂုတ်လ ၂၄ ရက်ညပိုင်းမှာ သူဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပါ တယ်။ ကျုပ်ကို ရိုက်တယ်၊ ဆဲတယ်၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်မျက်နှာကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နဲ့ ပေါက်ပါတယ်။ ပန်းကန်ပြားက ကျုပ်ကို မထိဘူး။ ကျုပ်နောက်က နံရံကိုမှန်ပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားတာပေါ့။

"ဟေ့ကောင် သူခိုး၊ ငါ့ပန်းကန် ကွဲသွားပြီ လျော်ရမယ်" လို့ သူက ဒေါသတကြီး အော်ပြောတယ်။

သူဟာ တညည်းညည်း တညူညူနဲ့ အချိန်အကြာကြီးပဲ ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးကာ နီးကျတော့ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားရော။ သူအိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ကျုပ်ဟာ အိတ်ကပ်ထဲ အသင့်ထည့်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်လိုက်တယ်။ စာအုပ်က ရှေးခေ

တစ်စိတ်ကူးယဉ် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပေါ့။ ကျုပ်ဟာ သူ့ ခုတင်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ထိုင်ပြီး ဝတ္ထုကို ဖတ်နေမိတယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီကျရင် ကျုပ်သူ့ကိုနှိုးပြီး ဆေးတိုက်ဖို့ တာဝန်က ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ပဲလား၊ စာအုပ်ဖတ်မိလို့ ပဲလားတော့ မသိဘူး၊ ဒုတိယစာမျက်နှာတောင် မရောက်သေးဘူး၊ ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားပါလေရော။ သူ့အော်သံကြောင့် ကျုပ် လန့်နိုးလာတယ်။ နိုးနိုးချင်း ထိုင်ရာက ဖြုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်တယ်။ ကျုပ် အိပ်မှုနံရံမှားဖြစ်နေတုန်းမှာ သူကတော့ အဆက်မပြတ် အော်နေတုန်းပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ ရေပုလင်းနဲ့ ကျုပ်ကို ကောက်ပေါက်တယ်။ ကျုပ် အချိန်မီ ရှောင်လို့ မရဘူး။ ပုလင်းက ဘယ်ဘက်ပါးကို ဝင်မှန်တယ်။ ပုလင်းမှန်လိုက်တဲ့ နေရာက နာလွန်းအားကြီးလို့ သတိတောင်လစ်လုမတတ်ဘဲ။

ကျုပ် လူနာကို ခုန်အုပ်လိုက်မိတယ်။ သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တအားဆုပ်မိတယ်။ သူကလည်း ရုန်းကန်နေတာ အကြာကြီးပဲ။ ကျုပ်ကလည်း သူ့လည်ပင်းကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ပြီး တအားညစ်နေမိတယ်။ သူ အသက် ရှူရပ်သွားပြီ ဆိုတာလည်း သိရော ကျုပ်လည်း သူ့လည်ပင်းကိုလွှတ်ပြီး အလန့်တကြားနဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ် အော်ဟစ်ပြီးငိုမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ငိုသံကို ကြားတဲ့ လူမရှိဘူး။ နောက်တော့ ကျုပ် သူ့အိပ်ရာနား ကပ်သွားပြီး သူ့ကို အတင်းလှုပ်နှိုးတယ်။ ပြန်ပြီး အသက်ရှူလာအောင် အားထုတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အချိန်က သိပ်ကိုနောက်ကျသွားပြီ။ ဘေးနားက ကပ်နေတဲ့ အခန်းဘက် ကူးလာခဲ့တယ်။ သူ့အိပ် ခန်းထဲကို မပြန်ဝဲလို့ နှစ်နာရီကြာအောင် ထိုင်နေမိတယ်။ စောစောကဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ စိတ်အခြေအနေကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ တိတိကျကျ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သွားတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် စိတ်တွေ
ချောက်ချားသွားတာလား။ ဒေါသကြီးလွန်းအားကြီးလို့ သတိလက်လွတ်
သွားတာလား။ ကျုပ် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ အခန်းနံရံတွေပေါ်မှာ
ပြုံးဖိုးဖိုးလုပ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကြီးတွေကို မြင်နေရတယ်။ သူ့အသံတွေ
ကို ကြားနေရတယ်။

ကျုပ်နဲ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်မဖြစ်ခင်က အော်နေတဲ့ အသံတွေ၊ ကျုပ် သူ့
လည်ပင်းကိုညှစ်နေတုန်း ရုန်းကန်လှုပ် ရှားရင်း သူ့လက်ချောင်းထဲက
မြည်နေတဲ့ အသံတွေကို ပြန်ကြားနေရတယ်။ ကျုပ် ဘယ်ဘက်ကိုပဲ လှ
ည့်ကြည့်ကြည့် သူ့မျက်နှာဟာ ပျောက်မသွားဘူး။ သူ့အသံတွေကိုလည်း
ကြားနေရတုန်းပဲ။ ကျုပ် အခုပြောနေတာတွေဟာ ခင်ဗျား နားထောင်
လို့ ကောင်းအောင် တဖွဲ့တနွဲ့ချဲ့ထွင်ပြီးပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တ
ကယ်မြင်နေကြားနေရတဲ့ ဟာတွေပါ။

" လူသတ်သမား..... မင်းဟာ လူသတ်သမား " လို့ အော်နေတဲ့ အသံ
တွေဟာ ကျုပ်နားက တကယ့်ကိုကြား နေရတဲ့ အသံတွေပါ။ တစ်အိမ်
လုံးဟာ ငြိမ်တိတ်နေတယ်။ နာရီစက်သံကလွဲလို့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။
ငြိမ်ဆိတ်မှုကြီးနဲ့ အထီးကျန်နိုင်မှုကြီးဟာ သိပ်ကို ကြောက်စရာကောင်း
ပါတယ်။ ကျုပ်နားနှစ်ဖက်ကို စွင့်ထားတယ်။ အပြင်ဘက်က
အသံတွေကြားရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးမိတယ်။ သူ့ရဲ့ ညည်းညူ
သံ၊ ဆဲသံ၊ ဆိုသံ၊ ကျိန်ဆဲသံနဲ့ စကားပြောသံတွေကို
ကြားရလိုကြားရငြား သတိထားပြီး နားစွင့်နေတာပါ။ သူ့အသက်ရှင်နေ
သေးကြောင်း အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်မယ့် အသံတစ်ခုခုကို ကြားရရင် ဘ
ယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲ။

အဲသလိုအသံမျိုး တစ်သံလောက်သာကြားရရင် ပူလောင်နေတဲ့ ကျူ

ပဲစိတ်ဟာ ချက်ချင်းငြိမ်းအေးသွားမှာ ပါ။ သူသာ ပြန်ရှင်လာရင် ကျုပ်ကို ရိုက်ချင်သလောက် ရိုက်စမ်းပါစေ။ ဘယ်နှချက် ရိုက်မလဲ။ ဆယ်ချက်၊ အချက်နှစ်ဆယ်၊ အချက်တစ်ရာ၊ အိုဗျာ..... အချက်တစ်ထောင်ပဲရိုက်ရိုက် ကျုပ်ခံဖို့ အသင့်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာသံမှ မကြားရဘူးဗျ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ အခန်းထဲမှာ ကျုပ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ပြန်ထိုင်လိုက်၊ ပြီးတော့ ပြန်ထပြီးလမ်းလျှောက်လိုက်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေလို့ မရဘူး။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်းကိုညှစ်ကိုင်ပြီး ငိုနေမိတယ်။ " ဒီနေရာကို ငါလာမိတာ မှားလေခြင်း" လို့ တွေးပြီး နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး။ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံမိတဲ့ အတွက် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကျိန်ဆဲမိတယ်။ ကျုပ်ကို ဒီအလုပ်လက်ခံအောင် တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဘုန်းကြီးရယ်၊ ကျုပ်ကို ဒီအရပ်မှာ ကြာကြာနေအောင် ဆွဲဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ သင်းအုပ်ကြီးရယ်သုံးယောက်စလုံးကို ဒေါသဖြစ်တယ်။ ကျိန်ဆဲတယ်။

ကျုပ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရာဇဝတ်မှုမှာ ဒီလူတွေလည်း အပြစ်မကင်းဘူးလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ တိတ်ဆိတ်လွန်းအားကြီးလို့ ကျုပ်စိတ်ဟာ ပိုပြီးချောက်ချားလာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အနည်းဆုံး လေတိုက်သံလေးကိုပဲ ကြားရကြားရဆိုပြီး ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ လုံးဝ လေမတိုက်ဘူး။ ညဟာ အေးချမ်းငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ကောင်းကင်မှ ကြယ်တွေဟာ တလက်လက်တောက်ပနေကြတယ်။ ကျုပ်ဟာ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်မှ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး အချိန်အတော်ကြာကြာ ရပ်နေမိတယ်။ ညအမှောင်ထုကြားမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုခု တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေနေမိတယ်။ လောလောဆယ်ခံစားနေရတဲ့ ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲမှုဒုက္ခလွတ်မြောက်ချင်လွန်းလို့ ကယောင်ချောက်ချား လုပ်နေမိတာပါ။

ကျုပ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ကျုပ်ခံရမယ့်အပြစ်ဒဏ်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာတယ်။ ကျုပ်ကို လူသတ်မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး ပြင်းထန်ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်မှာ ကတော့ သေချာနေပါပြီ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်က ပိုပြီး ကြီးထွားလာတယ်။ နောက်မိနစ် အနည်းငယ်ကြာတော့ တစ်နေရာရပ်ပြီး ကျုပ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေ တဲ့ သူ သုံးလေးယောက်ကို မြင်ရတယ်။ သူတို့ ပုံပန်းက တစ်စုံတစ်ရာ ကို ချောင်းပြီး မကောင်းမှုတစ်ခုခု လုပ်တော့မလို ဘာလိုလိုပဲ။ ခဏနေ တော့ လူပုံသဏ္ဌာန်တွေဟာ လေထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်။ ကျုပ် သွေး လေချောက်ချား ပြီး စိတ်ထဲကထင်သမျှကို မြင်ယောင်နေတာများ လား။

မိုးမလင်းခင်မှာ ပဲ ကျုပ်ဟာ မျက်နှာဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပြီး ပတ် တီးစည်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ကို တင်းပြီး ဟိုအခန်းဘက်ကို သွား တယ်။ ရုတ်တရက် မဝင်ရဲဘူးဗျ။ နှစ်ကြိမ်တိတိ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ စိတ် ကူးမိသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ အထဲကို မဝင်လို့ ကလည်း မဖြစ်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် စိတ်အားတင်းပြီး အခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်ပြန်တော့လည်း ခုတင်နားကို မသွားရဲဘူးဗျ။ ကျုပ်ဒူး တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။ နှလုံးကလည်း ခုန်နေတာ ဖျတ်ခနဲ နှ လုံးသွေးရပ်ပြီး အသက် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကျုပ် တ စ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ " ငါ ဒီနေရာက ထွက်ပြေးရင် ကောင်းမလား။"

ထွက်ပြေးရင် ကျုပ်ကိုကျုပ် တရားခံပါလို့ ထုတ်ဖော်ပြီး ဝန်ခံသလို ဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်။ အရေးကြီးတာက ခြေရာလက်ရာတွေမကျ န်အောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ မဟုတ်လား။ ကျုပ်အိပ်ရာနားကို သွားရပ် တယ်။ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပြူးထွက်နေတ ယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဟနေတယ်။ "မင်းကွာ၊ လူအချင်းချင်း ဘာပြုလို့ ဒီ လိုလုပ်ရတာလဲကွ" လို့ မေးလိုက်တော့မလား ထင်ရတယ်။

သူ့လည်ပင်းမှာ ကျုပ်လက်ရာတွေ ထင်နေတယ်။ အဲဒါက အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ချက်ချင်းပဲ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကြယ် သီးတွေကို လည်ပင်း ပေါက်အထိ တပ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မေးစေ့အထိလုံသွားအောင် စောင်တစ်ထည်ခြုံပေး လိုက်တယ်။ လုပ်စရာရှိတာတွေလည်း လုပ်ပြီး ရော အစေခံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ မင်းတို့ သခင်တော့ အခုမနက်ပဲ ဆုံးသွားပြီလို့ အသိပေးလိုက်တယ်။ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးနဲ့ ဆရာဝန်ဆီ အကြောင်းကြားဖို့ သူ့ကိုပဲလွှတ် လိုက်တယ်။ ကျုပ်ခေါင်း ထဲမှာ ပထမဆုံးပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကူးကတော့ ကျုပ်အစ်ကို နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားဖို့ ပဲ။ အမှန်တကယ်ကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်က တည်းက ကျုပ်ဆီကို စာတစ်စောင်ရောက်ထားတယ်။ သူ နေမကောင်းဖြစ်နေကြောင်း ကျုပ်အစ်ကိုက ရေးထားတဲ့ စာပေါ့။ ဒါပေ မဲ့ ကျုပ် ချက်ချင်းထွက်သွားရင် ကျုပ်အပေါ် သံသယဝင်ကြဦးတော့မယ် ။ အဲဒီတော့ ငါ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ နေလိုက်ဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မျက်စိမဲ့မဲ့ နီဂရိုးအဘိုးကြီးတစ်ယောက် အကူအ ညီနဲ့ အလောင်းကိုပြင်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်ကမလုံတော့ အခန်းထဲ က အပြင်ကို သိပ်မထွက်ရဲဘူး။ ကျုပ်လုပ်ကိုင်ထားတာတွေ မပိမရိဖြစ်ပြီး သဲလွန်စတွေ့သွားရင် ခက်ချေရဲ့ ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်နေတယ်။

ကျုပ်မျက်နှာပျက်တာကို တခြားလူတွေ ရိပ်မိသွားမှာ လည်း ကြော က်ရသေးတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ တခြားလူတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး မကြည့်ရဲဘူး။ အရာရာတိုင်းဟာ ကျုပ်ကို စိတ်မရှည်အောင် ပိုင်းလုပ် နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေကြတဲ့ လူ

တွေ၊ သူတို့ ချင်း ပြောဆိုနေကြတဲ့ တီးတိုးစကားသံတွေ၊ ကျုပ် ရှေ့မှာ လုပ်နေတဲ့ အသုဘအခမ်းအနား၊ သင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ ဆုတောင်းစာရွတ်သံ။

အားလုံးလည်း ပြီးရော ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းကိုပိတ်တယ်။ ကျုပ်လက်တွေဟာ ထိန်းလို့ ကိုမရဘူး။ တုန်ယင်နေတယ်။ ကျုပ်လက်တွေတအားတုန်ခါနေတာကို လူတစ်ယောက်က မြင်သွားတော့ " ပရိုကိုခမျာ သနားစရာပဲ၊ သူ့သခင်ကြောင့် စိတ်တွေဆင်းရဲခဲ့ရပေမယ့် အခုလို သေသွားပြန်တော့လည်း စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ် " လို့ မှတ်ချက် ချတယ်။

သူ့စကားဟာ ကျုပ်ကို သရော်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ အားလုံး အပြင်ကိုထွက်လာကြတယ်။ လမ်း ပေါ်ရောက်တော့ ကျုပ်ဟာ လမ်းမှန်မှန်မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်လာတယ်။ စောစောက အိမ်ထဲမှာ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေလို့ စိတ်ထဲက ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် အခုအပြင်ဘက် အလင်းအောက်ရောက်တော့ သိပ်ပြီးလင်း နေလို့လား မသိဘူး။ ကျုပ်စိတ်ဟာ ပိုပြီး မလုံမခြုံဖြစ်လာတယ်။

ငါကျူးလွန်ထားတဲ့ ပြစ်မှုကို ရေရှည်မှ ဖုံးလို့ ရပါ့မလားလို့ တွေးပြီး ကြောက်လာတယ်။ ကျုပ်ဟာ ခေါင်းမဖော် ဝံ့တော့ဘူး။ အသုဘပို့တဲ့ လူတွေကြားမှာ ကျုပ်ဟာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး လိုက်လာခဲ့တယ်။

အသုဘချတဲ့ ကိစ္စ ပြီးလည်း သွားရော ကျုပ်ဟာ အသက်ရှူမှန်လာတယ်။ ဘေးကလူတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆံပြောဆိုလို့ ပြန်ရလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကမသန့်တော့ လိပ်ပြာကတော့ မလုံဘူးပေါ့။ ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက် ညပေါင်းများစွာ အိပ်လို့ မရဘူး။ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရတယ်။ ဒီမှာ နေရတာ တထိတ် ထိတ် တလန့်လန့်နဲ့ စိတ်အေးရတယ်ကို မရှိပါဘူး။ ကျုပ်မှာ မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင်

င်၊ စကားလည်း ပြောပြောပြောမပြော နိုင်၊ အစားလည်း နည်းနည်းပဲစား နိုင်တယ်။ စိတ်တွေက အမြဲတမ်းလှုပ်ရှားပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်က တစ်နေ့တခြားများ လာတယ်။

"သေတဲ့ လူက သေသွားပြီပဲ၊ ဒီလောက်အထိ စိတ်ထိခိုက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ" လို့ လူတွေကပြောကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ကျုပ်ရဲ့ အပြင်ပန်းအသွင်အပြင် အရိပ်လက္ခဏာကိုကြည့်ပြီး လူတွေက ကောင်းတဲ့ ဘက်က အဓိပ္ပာယ် ကောက်လာတာကို တွေ့ရတော့ ကျုပ်စိတ်ဟာ ပေါ့ပါးလာတယ်။ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် သေသွားတဲ့ လူရဲ့ အကြောင်းကို အများ နဲ့ ရောပြီး ချီးကျူးစကား ပြောလာနိုင်တယ်။ သူသဘောကောင်းတဲ့ အကြောင်းနဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား မြင့်မြတ်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောလာနိုင်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ပြောစရာ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ကျုပ်ဟာ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လေ့လာလိုက်စားမှု အင်မတန်နည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာ တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုသွားတယ်။ ဝတ်တက်နေတဲ့ အချိန်တစ်ချိန်လုံး ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားတွေကို အကြိမ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် လုပ်နေမိတယ်။ ဘုန်းကြီးကိုလှူတော့လည်း လှူရမယ့်ငွေ ထက် နှစ်ဆပိုပြီး လှူမိတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး သေသူရဲ့ နာမည်နဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လှူခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ရီယိုဒီဂျနေရီးမြို့ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

။

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ စာထဲမှာ ဖီးလစ်ဘတ် ရဲ့ သေတမ်းစာကို သူတို့ ဖွင့်ဖ

တ်ပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျုပ်ကို သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေစားအမွေ ခံအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားကြောင်း ရေးထားပါတယ်။ ကျုပ်စိတ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်ပါတော့။ ကျုပ်စာဖတ်တာ လွဲနေပြီလို့ ထင်မိတယ်။ စာကို ကျုပ်အစ်ကိုလက်ထဲထည့်ပြီး ဖတ်ခိုင်းတယ်။ မိတ်ဆွေတချို့ကိုလည်း ပြတယ်။ သူတို့ ဖတ်တော့လည်း ကျုပ်စောစောက သိခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ရေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာက မလွဲ ပါဘူး။

ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ အမွေပစ္စည်းအားလုံးကို ဆက်ခံရမယ့် တစ်ဦးတည်းသော အမွေစားအမွေခံ ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်ပါတယ်။ ကျုပ်ကိုဖမ်းမိဖို့ ထောင်ချောက်ဆင်တာများ လား။ သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်ပြန်တော့လည်း အဲသလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျုပ်သတ်တယ်ဆိုတာ သိသွားရင် သူတို့ ကျုပ် ကိုဖမ်းနိုင်တဲ့ တခြားနည်းတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ။

ပြီးတော့လည်း သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးရဲ့ ရိုးသားမှုကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိနေတာပဲ။ ကျုပ်တွေးသလို ထောင်ချောက်ဆင်တယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ သူပါမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်ဟာ စာကို ငါးကြိမ်၊ ဆယ်ကြိမ်၊ အကြိမ်တစ်ရာထက်မနည်း ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ စာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံပါ။

" မင်းအဘိုးကြီးရဲ့ ပစ္စည်းက တန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိလို့ လဲ" လို့ ကျုပ်အစ်ကိုက မေးတယ်။

" ကျွန်တော်လည်း အတိအကျမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဘိုးကြီး သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်" လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

" သူက မင်းကို မိတ်ဆွေစစ်တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်သွားတဲ့ သ

ဘောပဲ၊ အခုကိစ္စဟာ ဒါကို သက်သေပြ သွားတာပဲ"

" ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်"

* * *

အဲသလိုနဲ့ ပဲ ကံကြမ္မာရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ သရော်ပြောင်လှောင်မှုကြောင့်
ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်လက်ထဲကို ရောက်လာပါ
တယ်။ ပထမတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ယူလို့ ဖြစ်ပါ့မလား စဉ်းစားမိသေး
တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ယူရမှာ ကို စိတ်မသန့်ဖြစ်နေတယ်။ ယူသင့်၊ မယူ
သင့် အတိအကျ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ သုံးရက်တိတိ အချိန်ကုန်ခဲ့ တယ်။ တ
ကယ်လို့ ကျုပ်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်ပြန်ရင်လည်း တစ်ဖက်ကလူ
တွေကြားမှာ သံသယဝင်လာမှာ ကြောက်ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ
တော့ ကျုပ်ဟာ ကြားကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို ရလာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့
အမွေကို ဆက်ခံလိုက်မယ်၊ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လျှို့ဝှက်ပြီး ခွဲဝေ
ပေးသင့်တဲ့ လူတွေကို ခွဲဝေပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တယ်။

အခုလိုလုပ်လိုက်ရင် စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်ဖြစ်နေတာတွေ ပျောက်
သွားမှာ ပဲ။ ကျူးလွန်ထားတဲ့ ပြစ်မှုကို မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်နဲ့ သက်သာ
ရာရအောင် လုပ်ရာလည်း ရောက်သွားမှာ ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်စိတ်
ကတော့ အထိုက်အ လျောက် ငြိမ်းအေးသွားမှာ သေချာပါတယ်။

ကျုပ်ဟာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ကပျာကယာပြင်ဆင်ပြီး ရီယိုမြို့
က ထွက်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်နေခဲ့တဲ့ ရွာဘက် ကိုနီးလာတော့ ဝမ်းနည်းစရာ
ကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အာရုံထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒီတ

စိတ်ဝင်စား ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းဟာ ဝမ်းနည်းကြွေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန်ပြီးသတိရလာအောင် ဖန်တီးနေပြန်တယ်။

ဘယ်လမ်းကိုပဲရောက်ရောက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို မြင် နေရသလို ခံစားနေရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အ တွေးအာရုံထဲမှာ သူ့ရဲ့ အော်သံ တွေ၊ သူ့ရဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ အခင်းဖြစ်တဲ့ ညက သူ့ရဲ့ အကြည့် တွေ မျောပါလာ နေတယ်။

ကျုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်က ရာဇဝတ်မှုလား၊ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ဦးယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်ခဲ့တဲ့ ပွဲလား။ ကျုပ်ဟာ ပထ မဆုံး အတိုက်ခံရတဲ့ လူ၊ အဲဒီ တော့ ကျုပ်ကိုကျုပ် ကာကွယ်နိုင်ခွင့်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ တကယ် တော့ ကံကောင်း လွန်းလို့ ဖြစ်လာတဲ့ ရန်ပွဲတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ရမလား ။ နောင်တရသင့်တဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ်တစ်ခုလို့ ဆိုရင်ကော မှားမလား ။ သူဆဲဆိုခဲ့သမျှတွေကို ပြန်ပြီးဆင်ခြင်မိတယ်။ သူရိုက်ခဲ့နှက်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်း ဘယ်လောက်များ ရှိမလဲ။ ကျုပ်ဟာ တောင်စဉ်ရေမရ တွေ လျှောက်တွေးနေမိတယ်။

ဒါတွေဟာ သူ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး လို့ တော့ ကျုပ်သိလာတယ်။ ဒီလို ဟာမျိုးတွေကို သူလုပ်ခဲ့တာဟာ သူခံစားနေ ရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာကြော င့်ပါ။ အဲဒီဝေဒနာတွေကြောင့် သူဟာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့တယ်။ စိတ်တိုခဲ့တယ်။ ဒေါသကြီးခဲ့တယ်။ မကောင်းစိတ်တွေ ဝင်ခဲ့တယ်။

ဒါတွေအားလုံးကို ကျုပ် ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဟို နောက်ဆုံးညကပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ လေ၊ သူဟာ လူ့ပြည်မှာ အသက်ရှု ည်ရုံည်နေရမယ့်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျုပ်စဉ်း စားမိတယ်။ သူဟာ အသက်ရှင်ပြီးနေရမယ့်ရက်ကို အမြဲတမ်း လက်ချိုးပြီးရေတွက်နေရတဲ့ လူပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏ

ပြောဖူးခဲ့ပါတယ်။ " ငါ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမှာ လဲ။ သီတင်း နှစ်ပတ်လား၊ တစ်ပတ်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ရက်ပိုင်းပဲလား" တဲ့ ။

အမှန်တော့ အဲသလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေရတာဟာ ဘဝမဟုတ်ပါဘူး ။ ဆင်းရဲဒုက္ခပါ။ သူ သေတော့မယ့်အချိန်နဲ့ ဒီရန်ပွဲဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ် ခု မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာ လဲ။ ဒါတွေဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာရှိ နေတဲ့ ဟာတွေပါ။

ကျုပ် ရွာထဲဝင်သွားတဲ့ အခါမှာ တစ်စုံတစ်ရာက ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသား ကို ဆွဲဆုပ်ထားသလို ခံစားနေရတယ်။ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ပြေး ချင်စိတ်တောင် ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ရွာ ထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ လူတွေက ကျုပ်ကိုဆီးပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ဝမ်းသာစကားတွေ ပြောကြတယ်။ သင်းအုပ်ကြီးကလည်း သေတမ်းစာ ကို ဖတ်ပြတယ်။

ကွယ်လွန်သွားရှာသူကို ကျုပ် စောင့်ရှောက်နေခိုက်မှာ သူ ဘယ် လောက်ပဲ ဒေါသကြီးကြီး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရက်ရက်စက်စက်လုပ်လုပ်၊ ကျုပ်က သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး သစ္စာရှိစွာနဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် အ ခုလို အကျိုး ကျေးဇူး ခံစားရတာပါလို့ လည်း သူက ရှင်းပြတယ်။

ကျုပ်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရပြန်တယ်။ " ဟုတ်ပါတယ်" လို့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဘေးကလူတွေကို မလုံစိတ်နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသေးတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ ကျုပ်ရဲ့ အပြုအ မူနဲ့ ပတ်သက်လို့ လူတိုင်းက ကျုပ်ကို ချီးကျူးကြပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သည်းခံမှုနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ သစ္စာကြီးမှုတွေကို ချီးကျူးလို့ မဆုံး ပါဘူး။

ကျုပ်ရလိုက်တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို စာရင်းလုပ်နေရတဲ့ အတွက် ရွာမှာ အတော်ကြာကြာ နေခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှေ့နေတစ်ယော

က်ဌားတယ်။ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်တယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ကျုပ်ဟာ သူ့အကြောင်းကို ပြောမိဆိုမိပါတယ်။ " သူဟာ ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စည်းကမ်းကြီး လွန်းတာပါ" လို့ ပြောမိတော့....

" စည်းကမ်းကြီးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူလည်း အခု သေပါပြီ၊ မပြောချင်ပေမယ့် ပြောရတော့မှာ ပေါ့။ ဒီလူကြီးဟာ နတ်ဆိုးကြီးပါ" လို့ သူတို့ က ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဆိုးတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ထုတ်ပြောလာ ကြတယ်။

ပထမတော့ ကျုပ်ဟာ ဒီစကားတွေကို အမှတ်တမဲ့ နားထောင်နေတာပါ။ နောက်တော့ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ သာယာမှုလေးတစ်ခုက ကျုပ် နှလုံးသားကို လားပြီးရိုက်ခတ်တယ်။ ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ ပြစ်မှုက လွတ်ရာလွတ် ကြောင်းဖြစ်နိုင်မယ့် ရောင်ခြည်တန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သာယာစိတ်ကလေးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သေသူဘက်က ကာကွယ်ပြီးပြောပါတယ်။ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ ကာကွယ်ပြီးပြော ပြော သူတို့ အားလုံးက လက်မခံကြဘူးဗျ။ သူတို့ က ဖီးလစ်ဘတ်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အမြစ်က လှန်ပြီး ပြောကြ တယ်။ ကြားရသမျှတော့ ကောင်းတာရယ်လို့ သိပ်မရှိပါဘူး။

အင်းပေါ့လေ၊ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း သူ့ကို မကောင်းပါဘူးလို့ ပြောနေကြတော့ ကျုပ်ရင်ဟာ ပေါ့ လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်ဟာ သူပေးခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို စိတ်ရှင်းရှင်းထားပြီး လက်ခံယူခဲ့ပါတယ်။

လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့တယ်။ အမွေတွေကို သင့်တော်သလို ခွဲဝေလှူဒါန်းပစ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကလည်း ဟိုအရင်ကလောက် မပြင်းထန်တော့ဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆင်းရဲသားတွေကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး အလှူဒါန ပြုခဲ့ပါတယ်။ ရွာဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုလည်း ပစ္စည်းသစ် အနည်းအပါး လှူခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မြေပုံပေါ်မှာ အမှတ်တရ အုတ်ဂူလေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးခဲ့ဖို့ လည်း ကျုပ်မမေ့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်က အရင်ကလို မကောင်းတော့ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အားလုံးဟာ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်လာနေတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ကိုသတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုအစောပိုင်းကာလတွေတုန်းကလို အကြောက်နဲ့ ယှဉ်တဲ့ သတိရခြင်းမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာဝန်တွေက ကျုပ် အသေးစိတ်ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ အားလုံးက သူဟာ အချိန်မရွေး သေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလို့ တညီတညွတ်တည်း ပြောကြတယ်။

ရောဂါမျိုးစုံနေတဲ့ သူ၊ ထိုလူတစ်ယောက်ဟာ ရုတ်တရက်မသေဘဲ ဒီထက်ကြာကြာ နေသွားတာကိုတောင် သူ တို့ က အံ့သြနေကြသေးတယ်။ စဉ်းစားစရာတစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ကျုပ်ကပဲ သူ့ရောဂါဝေဒနာကို သိပ်အကျယ် ချဲ့ပြီး ပြောမိလို့ လား၊ အဲဒီတစ်ချက်ကတော့ ဘေးလူတွေ သံသယဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်စရာပေါ့။

ဒါပေမဲ့လို့ အမှန်ကတော့ အဲဒီအချိန်က သူဟာ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်သည့်တိုင်အောင် အချိန်မရွေး သေသွား နိုင်တာကတော့ သံသယဖြစ်ဖို့

မရှိပါဘူး။

ကဲ..... မိတ်ဆွေရေ။

ခင်ဗျားကို ကျုပ်နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ အခုမှတ်တမ်းဟာ အားနည်းချက်တွေနဲ့ ဟာကွက် တွေမရှိအောင် ကောင်းမွန်ပြည့်စုံတယ်ဆိုရင် ကျုပ်သေတဲ့ အခါ ကျုပ်ရဲ့ မြေပုံပေါ်မှာ ကျောက်သားဖြူဖြူနုနုကလေးနဲ့ အုတ်ဂူလေးတစ်လုံးတော့ လုပ်ပေးပါ။ ပြီးတော့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ မွန်မြတ်တဲ့ တရားဒေသနာထဲက ထုတ်နုတ်ထားတဲ့ ဟောဒီစာပိုဒ်ကလေးကို ကမ္ပည်းထိုးပေးပါ။

‘ စိတ်နှလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းသူတို့ သည် မင်္ဂလာရှိကြ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုသူများ ၏ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းအောင် ဘုရားသခင် ၏ နှစ်သိမ့်မှုကို ခံကြရလိမ့်မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း’

J. M Machado De Assis ၏ ဝတ္ထုတို
The Attendant's Confession ကို ဖြန့်ဆိုပါသည် ။
